

VESTI IZ SLOVENIJE

BAZOVIŠKE ŽRTVE. — 5. septembra je poteklo 18 let, odkar so bili ustreljeni v Bazovici pri Trstu štirje Slovenci, ker so jih Italijani smatrali za izdajalce Italije. Fašizem je hotel terorizirati slovensko prebivalstvo podobno kot strahuje sedaj komunizem isto slovensko prebivalstvo.

Letošnja proslava obletnice bazoviških žrtv je bila v rokah komunistov in to obojih, onih, ki so za Tita in onih, ki so proti Titu. Prišli so Lahi iz Trsta, ki so proti Titu in ob spominu na slovenske žrtve peli laške pesmi

za komunistično propagando. Iz proslave so naredili komedijo. Slovenski list "Demokracija" piše o tem: "Vsak Tržačan ve, da bazoviški mučeniki niso bili niti komunisti niti Italijani in da so padli za vse drugačne cilje in vzore, kot so komunistični. In vendar romajo v Bazovico! To je plod komande: U bogati brez vprašanja." (To je bilo geslo fašistov in je geslo komunistov. So pač bratje po misljenju). Tako si komunizem in njegovi vodje, ki so obsojali bazoviške žrtve kot nacionaliste in kriminalce, že tri leta laste prale (Dolje na 3. strani)

DAROV PRIHAJAJO ZA LAUSCHETOVO KAMPANJO

Sledeči nadaljnji darovi so bili izročeni v našem uradu za delarno pomoč Frank Lauschetove kampanje: Po \$20 sta darovala: John Simončič Jr. (John's Tavern), 6524 St. Clair Ave. in Frank Azman Sr., mesnica, 6501 St. Clair Ave.

John Simončič Sr. 6404 Carl Ave. je prispeval \$15, Andrew in Rose Skerl, 1421 E. 53. St. sta prispevala \$5.

Prav lepa hvala vsem skupaj. Vsak dar je dobrodošel, ako hočemo pomagati k izvolitvi za guvernerja našemu rojaku Franku Lauschetu.

Darovi za begunce

Za slovenske begunce so darovali v našem uradu: Po \$10: Martin Miller, Chicago, Ill., Mary Klemenc, 1029 E. 69. St., Louis, in Joe Debeljak, 22560 Ivan Ave., Agnes Zurc, 3975 E. 121. St.

Po \$5: Emily Beg, Barberton, O., Mary Benich, Walkerville, Montana, Karl Vinter, 5704 Bonna Ave., dve neimenovani.

Po \$2: John Nose, 10513 Prince Ave. in neimenovana iz Newburgha.

Iskrena zahvala v imenu slovenskih revežev vsem tem blagim srcem za njih dar. Pripočemo še drugim, da bi kaj prispevali ob priliki, ker potreba je še vedno velika.

DAJ BLAT. DAJ SESTRA. SPOMNI SE BEGUNCEV S KAKIM DOLARJEM

Tri na dan

Recite o predsedniku Trumanu kar hočete, eno mu pa morate priznati, da ima mož trdno voljo in pogum. Od vseh strani mu zagotavljajo, da nima absolutno nobene prilike biti izvoljen, pa gre s svojo kampanjo naprej, kot bi imel prvo vknjižbo na Belo hišo.

Zmotiti se, pravijo, je človeško. Če je to res, potem je marsikateri velik diplomat zares čisto navaden človek. Roosevelt je bil eden takih.

Višinski je trdil oni dan v Parizu, da znajo v Sovjetski Rusiji izdelovati atomske bombe. Mož je skromen in nam se zelo čudno zdi, da ni trdil, da je atomska bomba ruska iznajdba.

Od Zagreba do Ljubljane in v Trst

Theodore Andrica piše o svojih popotnih dogodkih in opazovanjih

"Sem že v Trstu," piše Theodore Andrica. "Tukaj imam kratek postanek na poti v Rim. Mojih 10 dni bivanja v Jugoslaviji nisem imel sreče. Najbolj me jezi, da mi niso dovolili fotografirati povprečnega vsakdanjega življenja tam. Od Zagreba do Ljubljane, prvo je glavno mesto Hrvatske, drugo pa glavno mesto Slovenije, je cesta neprimerno boljša kot od Beograda do Zagreba. Cesta med Ljubljano in italijansko mejo ni sicer tlakovana, vendar pa izvrstna in more se voziti po 50 milj na uro. Čimbolj pa sem potoval proti zapadu, tem manj sem videl avtomobilov.

Pri Novem mestu, ki je prva večja slovenska naselbina, sem videl stotine žensk, ki so stale pred trgovinami in na nekaj čakale. Za te narode je sedanjica res doba postopanja v vrstah in zapravljanja časa s čakanjem, posebno v deželah ljudskih demokracij in petletnih načrtov.

V Ljubljani sem se toliko ustavil, da sem imel kosilo in sem obiskal starega prijatelja. Kot v prejšnjih letih sem jedel v hotelu Union. Velika obednica je bila popolnoma zasedena. Jugoslovanska vlada ne mara javnih restavracij. Vsako mesto jih ima samo še par in te so vedno prenapolnjene. Kosilo v Ljubljani je bilo zelo enostavno ali vino je bilo dobro. Cena je bila nekoliko nižja kot v Beogradu, pa tudi način prirreditve in kuhanja je vsaj za toliko nižji.

Prijatelj, ki sem ga obiskal, je bila gospa dr. Amalija Šimenc, žena zdravnika, ki je pred nekaj leti obiskala Združene države kot štipendistka Rockefellerjeve ustanove. Takrat je ona več kot en teden preživela v Clevelandu in dobila veliko prijateljev med clevelandskimi Slovenci. Na nesrečo je dr. Šimencova bolna, ima zelo resno srčno bolezen ter mi je samo sporočila pozdrave za vse njene clevelandске prijatelje.

Na cesti od Ljubljane do Trsta je bilo vse po navadi. Samo kakih 30 do 40 km te ceste je tlakovane. En del ni samo netlakovan, ampak poln kotanj. Od Ljubljane do meje nisem srečal več kot dva avtomobila. Cesta pelje skozi nekaj samotnih logov, ki so prav primerni za kako napadanje potnikov. Toda v Jugoslaviji se napadov nisem bal, ker vem, da je tam javna varnost sto odstotkov sigurna.

Končno sem prišel na mesto, kjer je bila predvojna obmejna točka med Jugoslavijo in Italijo. Tukaj je cesta tlakovana in ima zelo položno vzpetino. Prevozil sem Planino, odkoder so doma mnogi Clevelandčani slovenskega porekla, pa se nisem ustavil, ker je bilo mnogo lažje nadaljevati pot kot pa razlagati jugoslovanskim policijskim oblastem kakaj bi se mučil v Planini brez posebne dovoljenja varnostne policije.

Meja, ki loči Jugoslavijo od svobodnega tržaškega ozemlja, teče skozi Sežano. Izven mesta so jugoslovanske in tržaške obmejne straže. Tudi tukaj so bili jugoslovanski uradniki temeljiti, hitri in vljudni.

Svobodno tržaško ozemlje ima straže oblečene v lahne o-

ranžaste uniforme. Stražniki so Italijani. Prišel sem v zadrego, ker nisem imel posebne dovoljenja za vstop na tržaško ozemlje. Stražniki so mi rekli, da me bodo raje spremljali preko tržaškega italijanskega ozemlja, ali jaz sem jim pojasnjeval, da bi rad v Trstu spal.

Narednik je poklical svoje predstojnike, kakih 8 milj daleč in po dolgih medsebojnih objasnjevanjih, so mi naročili, da moram čakati. Čakal sem in prišel je signor ufficiale, ki je prepisal vse gavne dele moje gajete potnega lista ter mi dovolil kratko bivanje v Trstu, pod pogojem, da se drugi dan javim. Izgleda, da sem zamudil, da bi dobil dovoljenje od britanskega konzula v Beogradu, Zagrebu ali Ljubljani za postanek v Trstu.

Po vsem pomanjkanju ali vsaj skromnosti v Jugoslaviji, so se mi zdele bogato založena izložbena okna v Trstu in mi-kavne zaloge hrane v estavracijah in trgovinah, kot da gledam kak "Hollywood" stuff.

Sovjeti nočejo miru silijo v vojno

Durham, N. H. — Tu je na proslavi univerze v New Hampshire govoril zastopnik State Departmenta Saltzman o zunanji politični situaciji. Takole je označil položaj, ko je bral vnaprej pripravljen govor: Ameriška z vsemi sredstvi išče možnosti, da bi se ohranil mir. Bojimo se, da to ne bo mogoče kljub vsem našim naporom. Sovjeti namenoma in stalno, vedno silneje gonijo v vojno, dasi to zanikujejo. Vse njihovo prizadevanje gre za to, da onemogoči vsak sporazum z USA in da USA škodujejo kolikor naj več morejo. Njihovi nameni so neposredno proti USA. Sedaj je treba, da imajo vsi Amerikanci popolnoma odprte oči. Preživeli smo mučno dobo razočaranj. Sedaj vemo gotovo, da so sovjeti nočejo sodelovati z nami v ureditvi mirnih odnosov na zemlji. To vemo in še to je jasno, da delajo proti nam kjer le morejo.

Sovjeti nočejo volitev v Berlinu

Berlin. — Ameriška vojaška vlada je objavila, da je pripravljena dati popolno odobrenje za nove volitve v celem Berlinu. Nove volitve predlaga berlinsko mestno zastopstvo Druge vojaške uprave se o stvari še niso izjavile le Rusi so očitno vsakim volitvam nasprotni. Doslej še niso povedali svojega sklepa, pa so prepovedovali vsako objavljanje predloga.

Vežbe naše vojne mornarice

Washington. — USA vojna mornarica naznanja, da bo 65 vojnih ladij, 30 skvadronov zrakoplovov in 31 tisoč mož vežbalo v severnem Atlantskem oceanu, kot v popolnih vojnih razmerah. Mornariške vaje bodo trajale od 1. do 23. noembra. Posebno pozornost bodo vaje posvetile protipodmorniški borbi. Vaja se bo pričela pri Norfolk, Va.

Churchill zahteva obračun z Rusijo sedaj dokler še nima atomskega orožja

London. — Winston Churchill je govoril na zboru konzervativne stranke. Ponovno je zagovarjal misel, da je treba z Rusijo priti do konca predno bo ona imela atomsko bombo. Rekel je: "Združene države Amerike bi umorile človeško svobodo in same istočasno napravile samomor, če bi dale svojo zalogo atomskih bomb Sovjetom na razpolago ali če bi jih uničile."

Imenoval je nadaljnjo sojenje vojnih zločincev-nacistov za norost in je ves svoj govor posvetil izključno le komunistični nevarnosti. Posamezni stavki njegovega govora so bile: "Sovjeti morajo dati svetu novih dokazov in sicer dokazov v dejanjih, ki bodo govorila glasneje kot besede."

"Naj predvsem popuste za novim diktatorskim prijemom preko satelitskih držav Evrope."

"Naj se lepo umaknejo na svojo lastno zemljo, ki itak obsega šestino vse površine zemeljske oble."

"Naj zopet zapuste in osvobodijo enajst starih glavnih mest držav vzhodne Evrope, ki jih drže v svojih krempljih Naj gredo izza Cursonove linije tako kot smo se dogovorili, ko smo se skupno bojevali."

"Naj osvobodijo milijone Nemcev in Japoncev, ki jih imajo v suženstvu. Naj nehajo zatirati, mučiti in eksplozivirati velike dele Nemčije in Avstrije, ki jih imajo v svojih rokah. Naj nehajo razkrajati Malajo in Indonezijo. Naj zapuste in osvobodijo severno Korejo. Naj nehajo podpirati civilno vojsko v Kitajski. Naj svoje lastne pokrajine in svoj lasten narod pustijo k svobodi, da bo živel, postal, trgoval in se zdruzoval svobodno med seboj in z ostalim svetom. Naj Rusi svobodno dikhajo in naj pustijo svobodno dikhati druge. Naj zlozna oligarhija Moskve dobi udno na svoje imperijalistične sle. Lahko si misli vsak, kaj bi se zgodilo, če da ruski blok ne pusti več Jugobli ta strašna družba dobila slovanom količjak pomembnih atomsko bombo. Samo dejstvo, mest.

da Združene države Amerike imajo atomsko bombo, ovira komuniste, da niso že vrgli svoje sile na to, da bi zadavili zapadno Evropo. V sedanjem času je naša edina garancija miru moč in še enkrat moč. Moč, kakršne se boji komunistični diktator."

(Op. Ur. Pri tem govoru nam nehoti pride na misel, kako noro je isti Churchill izdajal vzhodne evropske dežele in države Stalinu v letih 1943 in 44, kako je izdal Jugoslavijo, kako je o Jugoslaviji govoril v parlamentu in njegov zunanji minister Eden in kako je Churchillova vlada proti vsem pojmom zavezništva, za hrbtno zakonitega kralja in vlade prodajala Srbe, Hrvate in Slovence isti kliki, ki jo sedaj Churchill tako živopisno zna obsojati. 12.000 poklanih slovenskih domobrancev in srbski mučenik Mihajlović, bi se čudno-mrtvaško krohotali, če bi mogli slišati gornji Churchillov govor. Stepinac, nadškof hrvaški, pač ne more drugega kot trpeti in moliti za svoj narod in za pravo pamet.)

Tudi v zunanji politiki so Jugoslavlani osamljeni

Pariz. — V gospodarskem odboru Zveze narodov je postal splošno znano, da so zunanji komunistični državni očitni. Danska je predlagala jugoslovanskega zastopnika Matesa za podpredsednika tega odbora. Tako se je vzdignil zastopnik Poljske in namesto Matesa predlagal zastopnika Belo-Rusije za podpredsednika. Mates se je razburil in rekel, da ne razume, čemu poljski delegat predlaga drugega zastopnika vzhodno-evropskih dežel, ko je že jugoslovanska kandidatura na dnevnem redu. Tako nato pa je jugoslovanski delegat odklonil izvolitev. Vsi navzoči so razumeli, misli vsak, kaj bi se zgodilo, če da ruski blok ne pusti več Jugobli ta strašna družba dobila slovanom količjak pomembnih atomsko bombo. Samo dejstvo, mest.

Razne najnovejše svetovne vesti

PARIZ. — V političnem odboru Združenih narodov je govoril USA delegat Warren Austin enega najtehtnejših govorov kar jih je bilo izgovorjenih po vojni. Popisoval je kako so Združene države takoj po koncu druge svetovne vojne pristopile k popolni razorožitvi svoje vojaške moči, ker so slepo zaupale, da bodo po dveh zaporednih svetovnih vojnah narodi tako željni miru, da bo mogoče hitro in učinkovito organizirati Zvezo narodov ter jo opremiti z vsemi sredstvi, ki bi jih potrebovala, da bi mogla vsem narodom na svetu ohranjevati trajen mir in preprečevati vojne. Ko se je Amerika pa prepričala, da Sovjetska unija misli popolnoma drugače, da ji ni za sodelovanje z drugimi državami na ugotovitvi miru, da hoče samo nadaljevati svojo totalitarno stremeljenje za svetovnim gospodstvom, je Amerika hitro spremenila svoje ravnanje in je sedaj resnično sredi krepkega in močnega oboroževanja. Dokler Rusija stalo ogroža mednarodni mir, toliko časa bo Amerika ostala oborožena in se bo oborožila še močnejše. Danes je dejstvo, da mednarodni mir imamo samo še zato ker se Sovjetska Rusija boji ameriškega orožja in ameriške vojaške moči.

Andrej Višinski, sovjetski delegat je na ta govor dve uri kričal in vpil ter uporabljal najtežje izraze, ki so se kdaj slišali v dvorani Zveze narodov. Stvarno pa je ponavljal stare obtožbe proti Ameriki. Posebej si je izposodil ameriškega delegata Dullesa, da je njegova firma sodelovala pri oborožitvi Hitlerjeve Nemčije.

Ker je Austinov govor prišel na vrsto komaj par ur potem, ko se je v Pariz vrnil državni tajnik Marshall, je razbil tudi vse dvome glede ameriške politične linije, ki so nastali v zvezi z Marshallovim bivanjem v Washingtonu.

PRAGA. — Sovjetsko časopisje objavlja, da bo Sovjetska Unija proglasila zvezo Poljske, Čehoslovaške, Madžarske, Bolgarije in Rumunije ter Sovjetske Unije za obrambno zvezo vzhodne Evrope proti zapadni zvezi Nizozemske, Belgije, Luksemburga, Francije in Anglije.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

V Kanado. — Kdor se hoče peljati z avtom v Ontario, Kanada, lahko pri-se. Mati in hči se bosta odpeljali v soboto zjutraj in 3 osebe še lahko prisedejo. Pokličite za podrobnosti UT 1-3955.

Deseta obletnica. — V četrtek ob 8:30 bo darovana v cerkvi Marije Vnebovzete maša za pok. Andreja Možina v spomin 10. obletnice njegove smrti.

Poroka. — V soboto 16. okt. bosta poročena v cerkvi Marije Vnebovzete od 9:30 Miss Frances Louise Zalar in Mr. Joseph Frank Klemenčič. Nevesta je hčerka Mr. in Mrs. Frank Zalar iz 15621 School Ave., ženin je pa sin Mr. in Mrs. Frank Dolinar iz 14410 Westrop Ave. Sorodniki in prijatelji so prijazno vabljeni k poročni maši. Vso srečo želimo novemu paru!

Prva obletnica. — V soboto 16. oktobra ob 8 bo darovana v cerkvi Marije Pomagaj na Neff Rd. maša za pok. Joseph Salehar v spomin prve obletnice njegove smrti.

Zaroka. — Mr. in Mrs. Anthony Skrabec, 6325 Carl Ave. naznanjajo, da se je zaročila njuna hčerka Ann z Mr. Clifford J. Waggand iz 7314 Wade Park Ave. Čas poroke še ni določen.

Važna seja. — Društvo av. Ave. št. 4 SDZ ima nocoj ob 7:30 sejo v navadnih prostorih. Članice naj se udeležijo v velikem številu.

Na card party. — Nocoj bo prijeten card party v SDD na Waterloo Rd. Party prireja ženski koncil iz 32. varde, ki se trudi za izvolitev Franka Lauscheta za guvernerja. Začetek bo ob 8 zvečer. Pridite, bo prav prijetno. Na razpolago bodo, kakopak, tudi fina okrepčila.

NOVI GROBOVI

Joseph Grandovec. — Kakor smo že poročali je Joseph Grandovec bil ubit v petek zvečer v avtni nesreči. Njegov pogreb je odložen na petek 15 t. m. Bil je rojen v Sv. Vidu pri Stični na Dolenjskem. Prišel je v Ameriko leta 1911, doživel je starost 53 let. Živel je na 1328 E. 55. St. Za njegov pogreb skrbi njegov brat Frank 1094 East 64. St. Brat Louis je v Evropi. Pogreb začne ob eni popoldne v Grdinovem pogrebem zavodu.

Zastopnik Sirije zaspi med Višinskijevim govorom

Sivolasi zastopnik Sirije v varnostnem svetu Društva narodov je med govorom Višinskega radi berlinske krize zaspal. Užaljeni Višinski je napravil med govorom sledečo pikro opazko: "Uglednemu zastopniku Sirije želim trdno zdravje, če bi me mogel slišati..." Francoz Parodi ga je nato dregnil in ga komaj zbudil.

Klin s klinom

Berlin. — Sovjetsko časopisje priznava, da se je začel čutiti pritisk zapadne blokade sovjetske cone Nemčije. Kakor znano so zapadni zavezniški zaprli ves transport iz zapadne v vzhodno Nemčijo potem, ko so Rusi zaprli vlake v Berlin.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave., Cleveland 18, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA

Za Zed. države \$8.50 na leto; za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto. Za pol leta \$6, za 3 mesece \$3.50.

1948	OCTOBER	1948
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30

SUBSCRIPTION RATES

United States \$8.50 per year;

\$5 for 6 months; \$3 for 3 months.

Canada and all other countries outside United States \$10

per year. \$6 for 6 months, \$3.50

for 3 months.

Entered as second-class matter January 6th, 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83 No. 201 Wed., Oct. 13, 1948

Marshall uspešen borec proti komunizmu

Zakaj pravzaprav sedaj v Parizu gre? Za nič več in nič manj kot to, da se Sovjetska Unija zaustavi, da ne bo mogla več s silo napredovati in razširjati svojega imperijalizma.

Doslej je Sovjetska Zveza imela po drugi svetovni vojni kar prosto roko. Dasi je končno po tolikih in tolikih pogajanjih podpisala karto atlantskih svobod, ki sta jo postavila in oznanila Roosevelt in Churchill, vendar jo ta podpis v njenih surovih nasilnih in osvojevalnih nastopih ni prav nič motil.

Sovjetska Unija je mirovne pogoje in mirovno politiko takoj začela kršiti, ko se je vojna končala oziroma resnično še poprej predno se je končala. Ona se ni brigala za nikakva postavljenja načela niti za osnovno lisičino Združenih Narodov. Njeni delegati so samo gledali, da so vedno uveljavljali voljo komunističnih gibanj v poedinih deželah, brez ozira na mednarodne zakone in dogovore.

Zapadni Zavezniki so po vojni živeli v varljivi nadi, da se more sovjetski moloh nasiti na račun pridobitev, ki se v okviru poveljnih neurejenih in nejasnih razmer dajo prenesti, čeprav se je godila krivica milijonom narodov. Sodili so, da sovjeti bodo imeli popolno oblast nad vsem slovanskim svetom in nad srednjo in vzhodno Evropo. To so gladko odpisali Rusom v korist, ne da bi katerikoli prizadeti narod kaj vprašal, če je stem zadovoljen ali pa ne.

Po podpisu premirja z Nemčijo so bile vse mednarodne konference same Tantalove muke neiskrenih razgovorov s sovjeti, ki so navadno stavili zapadne zaveznike pred izvršena dejstva, predno so mogli kaj reči. Tako se je zgodilo, da je Rusija zavzela po drugi svetovni vojni dve tretjini Evrope, prišla do Trsta in na Donavo in v sredo Nemčije.

Sovjetska Rusija je toliko zrastle na moči po drugi svetovni vojni, da je postala neprenosljivo objestna. Na konferenci zunanjih ministrov se je tej objestnosti zoprstavljal naš Marshall in raje konferenco zapustil kot pa da bi podpisal nove krivice, ki so jih Rusi zahtevali. Takrat je bil potem konec velikih sestankov in od takrat je Rusija prisiljena, da predlaga svoje stvari rednim potem pred razne odbore Zveze Narodov. Najraje se giblje v Varnostnem svetu, kjer ima pravico veta, to se pravi, da ima pravico ugovarjati proti temu, da se o kakšni stvari razpravlja, če ji to ni prijetno, da hoče diktirati poveljne razmere ali pa sabotirati vsako delo za njihovo ureditev.

Ko so Amerikanci videli, da je vse v igri, da je svetovni mir na tehtnici, da je Rusija nenasitna, da bo šla vedno dalje, se je rodil silen načrt za rešitev Evrope: Marshallov načrt za obnovo.

Vse komunistične sile so proglasile mobilizacijo proti Marshallovemu načrtu. Komunisti vseh evropskih dežel so s političnimi stavkami, nemiri in sabotažami hoteli prisiliti ameriško javno mnenje, da se ne bi spustilo v to podjetje. Italija in Francija sta bili na robu revolucije radi te politike sovjetov. Italija se je pri zadnjih volitvah precej dobro izkopal, Francija, ki nima nikake demokratične stranke, ki bi imela potrebno absolutno večino in vladala na svojo odgovornost, pa je še vedno v predrevolucijskih težavah. Prav sedaj, ko zboruje Zveza narodov v Parizu skušajo komunisti zopet vso svojo moč na trg in na tehtnico in pred očmi delegatov vseh narodov sveta dokazati, da je demokratična vlada nesposobna.

Vse te borbe in intrige komunističnih sil v Evropi so pa ostale brez pravega uspeha od tistega trenutka, ko so zapadne demokracije spoznale, da komunistem ni neka politična sila, ki ima svoje določene omejene cilje, ampak je revolucijska pojava, ki hoče v svojo oblast spraviti ves svet in je zato nevarna vsem deželam in vsakemu narodu naj bo še tako velik in mogočen.

Skratka, ko so velisile demokracij spoznale, da je komunistem nevarnost tudi zanje, je bilo njegovega napredovanja konec. Odtlej boljševiška vojska ne more operirati kjer se ji poljubi in revolucije se ne posrečijo kakor jih sovjetski gospodari aranžirajo.

Sedaj gre zato ali bo sovjetska podtalna rovarska sila uspela v bolj kompliciranem vprašanju Berlina. Tu so se Rusi zavedali, da imajo opravka z Amerikanci in so bili previdni. Poniževali so Ameriko v malem, v neočitenem, da se jim ne bi moglo blizu. Končno so začeli z berlinsko blokado, da bi Ameriko spravili v zadrego.

Mora se odločiti ali bo svet še naprej trpel večne šikanse sovjetov in boljševikov ali bo prenešal sabotažo v mednarodnih organizacijah ali pa bo večina povedala sovjetom naravnost, da morjo biti lojalni člani društva v katerem so, lojalni člani Zveze Narodov in izpolnjevati obveznosti kot jih morajo vsi drugi ali pa bodo iz družbe narodov izločeni.

To je edina pot, ki vodi k ozdravljenju. Sovjeti morajo prenehati s svojo agresivnostjo. Pa to je šele prva stopnja. Pritisk mora iti dalje. Mora se jih prisiliti, da puste

narodom svobodo in dajo možnost, da se organizirajo demokratske vlade povsod, kjer je komunistična tiranija po drugi svetovni vojni zatrla svobodo in v Rusiji sami. Tudi tretji, rdeči totalitarizem mora izginiti iz obličja zemlje, če naj se svet vsaj poskuša organizirati v družino bratskih narodov, ki hočejo živeti v miru.

BESEDA IZ NARODA

Iz Strabane, Pa.

Strabane, Pa. — Najtudi jaz napišem par vrstic in podam svoje mnenje v naši priljubljeni Ameriški Domovini. V prvi vrsti moram omeniti, da se najbolj nasmejem ubogi Mikki, ki ima vedno toliko sitnosti s ta malim, ki bo doma imel in pa z njenim možem, ki je zajca lovil okrog hiše. Kot je bilo razvideti, jim je dal res dosti dela in opravka. Saj pravim, res mora imeti dobro glavico tisti, ki vse to spravi v kolono.

Ker se ravno bližajo volitve, naj pa še o tem malo povem, ker se v tem oziru bide hud boj. Če poslušamo radio in beremo ameriške dnevnike, ni nič drugega na dnevnem redu kakor volitve, komunisti in kapitalisti. Moje mnenje pa je, da kakor si bomo izvolili, tako bomo pa imeli. Vsak naj dobro premisli, predno bo naredil križ pred imenom kandidata, da nam ne bo spet treba hoditi v tiste "krušne" vrste, kot je bilo to v času velike depresije in da ne bo imel spet Rev. Cox iz Pittsburgha, Pa., toliko dela in skrbi za preživljanje lačnih. Samo to je križ, ker je sedaj že marsikateri pozabil na tista leta velikega brezdelja ali kakor smo rekli — depresije.

In kdor pa bere samo tako zvano napredno časopisje, mu pa seveda tudi ne moremo zametiti, če verjame, da bo A. Wallace odrešenik celega sveta, saj ga tako vsaj napredno časopisje imenuje. Če pa poslušamo radio in beremo ameriške dnevnike pa vidimo, da kjer ima on svoj shod, mu povsod prinesejo v dar paradizničkove in drugih jajec namesto rdečih vrtnic in to menda samo zato, ker je bil nekoč poljedelski tajnik in je takrat farmarjem ukazal, da naj male prašičke poblijejo, da bo ostala cena svinjini visoka. In menda je moral biti že res, ker drugače bi tega ne pisali tudi napredni časopisi, saj to kar oni pišejo, je vse čista resnica in kar pa po njih izrazu pišejo "farski" časopisi je pa vse lažljivo. Kadar pa kateri potrebuje pomoči, pa ne gleda ali mu jo deli duhovnik ali kdo drugi.

Prepričana sem, da so naši napredni lahko kar brez skrbi in naj se nič ne bojijo, ker niti škof ali kateri koli duhovnikov ne bo prišel k njim za pomoč ali delo vprašat; ampak seveda, če se pa zgodi, da bi Tito primahal v Ameriko, seveda če bi ga ta sprejela, potem se bo po gotovo najprej pri njih oglašil in morda tudi kateremu delo prevzel. Lep pozdrav vsem čitateljem, listu pa uspeh v vseh "ozirih".

Rose Krall.

Zanimivo pismo iz stare domovine

Cleveland, O. — Anton in Alojzija Kužnik iz 74. ceste sta prejela iz domovine naslednje pismo, ki ga priobčujemo v celoti.

Brdo.

Dragi gospod!

Menda je že kar osem let, od kar sva se na zadnje videla iz oči v oči. Dolga leta in bridka, pa tudi sončna. Pa o soncu in bridkosti ne bom pisal, pisal bom, kako je bilo in kako je z mano, ne od takrat, ko smo za pečko pri mizi igrali in golju-

fali v Šmarji, ampak od takrat ko smo italijansko polento čez Jadransko morje in pruski škorenj čez Alpe vrgli.

V letu 1945 sem bil še ves čas v državni službi, s 1. januarjem 1946 sem bil pa upokojen. Od takrat sem letal iz faze v fazo pomagat prezaposlenim ali bolehnim župnikom ali bilo. Potepuško življenje — kakor nalašč zame, kjer mi ni občutka nikjer dolgo. Bil sem v Bohinju, Smartnem pod Šmarno goro, St. Vidu pri Domžalah in na Koprivniku pod Triglavom prav na Cvetno nedeljo.

Ko sem se primetal v Ljubljano, me je že čakalo pismo 80-letnega župnika na Brdu, naj mu pridem pomagat za Veliko noč. Tja sem prišel veliko sredo, veliko soboto je pa župnik umrl. Na škofiji so rekli: —

"Kar tam na Brdu ostani, po polodne pridi pa po dekret." In na sv. Jurija dan sem postal župnijski upravitelj na Brdu, o čemer se mi ni nikoli niti sanjalo. Kje je Brdo? Iz Šmarje se pelješ v Ljubljano, iz Ljubljane pa z avtobusom po cesarski cesti čez Domžale v Celje, Kamnik ostane ob strani. Na 23. km. se ravnila zoži in se zapelješ v sotesko, ki se imenuje Črni graben. Ste že brali Jurčičeve "Rokovnjače"? Če jih še niste, jih dobite in preberite, ker se vsa povest vrši na Brdu in v Črnem grabnu. Na Brdu, kjer se Črni graben začne, sem zdaj jaz. Če ulegnete dobiti Rev. Jagra, ga povprašajte o Brdu. Njemu sta Brdo in Črni graben dobro znana, saj je kaplanceval tam blizu, menda v Dobu ali je pa tam blizu doma. Zelo lepo je na Brdu, lepše ko v Šmarji, če se vam s tem ne zamerim. Na Brdu je tudi pisatelj Janko Keršnik. Bojim se, da bi se tudi jaz ne unel za tak posel.

Na svetu je pa že tako; če prst pomoliš, te zgrabi za roko. Na škofiji so mi dali še eno župnijo, ki se imenuje Zlato polje, na žalost brez zlata. Zlato polje so Švabi popolnoma razdeljali: zažgali in minirali do zadnjega svinjaka, tudi cerkvi niso prizanesli. Ljudi so pa odpeljali v Nemčijo v internacijo, kjer so bili od 3. avgusta 1941 do 1945. Zdaj počasi zopet obnavljajo hiše in hleve in skednje. Požganih je bilo pet vasi.

To, da sem šel iz Ljubljane na Brdo, je bila in je še sreča. Vendar ni sreče brez nesreče. Da nisem takega telesa, močnega in mladega, kakor mr. Anekaj, ki je menda pri vas v gosteh vam je znano. V letu 1946 po župnijski smrti sem moral učiti na Brdu in v Ljubljani. Na Brdu sem imel povrh še birmo. Ko nor sem letal z Brda v Ljubljano in nazaj z avtobusom. Ni čudno, da se je začelo rahljati zdravje rahlega telesa. Pomagala je pa tudi nespamet ali neumnost ali kakor se že takemu početju pravi, nespamet, ki mi dobri Bog z njo ni prizanesel. Kratko in malo: zbolel sem na smrt. Kako?

Poslušajte! Župnija Brdo ni v ravni vasi, imam nekaj vasi v hribih, uro daleč. Hribov se sicer nisem nikoli bal, saj sem bil več kot desetkrat na Triglavu. Ampak če greš v hribe, moraš iti po pameti. Na Triglav sem šel po pameti in se nisem nikoli prehladil. V naše hribovske vasi sem pa šel samo dvakrat, pa sem iztaknil. Prav na dan, ko je prvi sneg zapal, letos, sem šel obhajati v hribov-

sko vas. Tež in dobro oblečen, predobro. Sneg so bili sicer hribovi pretrgali, šla sva pa s spremljevalcem le kakor v celo. Ko sva se popenjala proti vasi, si nisem želel prav nič drugega, kakor da kam sedem. Komaj sem vlačil nogo za seboj. Ko vse opraviš, grem v neko hišo. In tam se neumnost začne. Gospodinja mi je rekla, naj se preoblečem, ker sem bil prepoten skoz in skoz. Pamet je rekla da, nespamet pa ne. Ubogal sem nespamet. Suknjič sem vrgel na mrzlo mizo namesto na toplo peč, sam pa legel na nekako zofo, ko sem prej zavil nekaj žganja in čaja in ves moker zasmrčal kot star medved. Tisti dan mi je telesce reklo, naj bom pameten, ker vseh mojih neumnosti ne more prenesti, najsi je duša več kot telo. Teden po tem sem šel v Zlato polje v šolo, debelo uro daleč, najprej v hrib, potem po ravnem. Spet pridem v hišo ves premočen od potu. Gospodinja me vpraša, če se bom preoblekel. Jaz, da ne. In ta neumnost je bila prvi podobna. Dve uri sem bil v šoli, kjer pa peč prav tisti dan ni dajala kaj prida gorkote, ker je bila pokvarjena. Spet me vpraša gospodinja: Če boste preoblekli? Jaz, da ne! Domov grede so se mi noge na prečudne viže zapletale. Tudi doma se nisem preoblekel. Zdaj je bilo telesce zadosti. Drugi dan je bil četrti in komaj, komaj sem odmaševal. V petek sem oblezal in v soboto tudi, v nedeljo me je rešil avto odpeljal v Ljubljano v agoniji. 36 ur je bdel zdravnik nad menoj in mi na vasko tri ure dajal injekcije penicilina. Vročina 39, 40, čez 41 stopinj. Oj, prečudne in lepe svetlobe sem gledal takrat. Iz pekla vem, da niso bile, če so bile iz vic, bomo že kako prestali pri taki svetlobi. V bolnici sem bil do 2. aprila. Injekcij sem dobil čez 80.

Ko sem si od te bolezni, ki se ji pravi pljučnica, nekoliko odpohel, sem si pa roko zlomil, doma v sobi, ko sem hotel stensko uro naviti. Ko sem roko za potrebo popravil, mi je pa ječmen zrasel na očesu. Zdaj je že pošten. Tako je z mano. Dobro volje sem pa le zmerom in to je najboljši zdravnik.

Ko Evropejec napiše pismo v Ameriko do konca, ima navedo, da tudi kaj poprosi. Zato mi ne zamerite, če bom tudi jaz tak. Če bi se dalo čez lužo priti, bi vsa Evropa tja pridrla in hodila z lajno od hiše do hiše kakor v starih časih. Kaj bi prosil? Nič. Znamke okrog vratu, ki se ji pravi kolar, in kar se kolarja drži, nimam, kadila nimam (tudi), sveč nimam, tega nima, onega nimam, tistega nimam in kaj vem, kaj še

ni. "Peče, kaj ne?" sem ju sočutno pomiloval, "menda tako, nimam. Radio pa imam. Pozdravite Rev. Ponikvarja, Rev. Jagra, če sta pri roki, in pa Mr. Anekaj, če so mi v Ganjčah prav povedali.

Prav lepo pa pozdravljam go. saprogo in Vas.

Vinko Lavrič.

ČE VERJAMETE AL PA NE!

"Rekel bi, da je Likarjeva kot če bi dal arniko na odrto žena jezila, ko ji je dedec privlekel domov kozla namesto kože," sem se vtaknil v pripovedovanje starega Susmana, ko me je začelo bosti pri strani od samega nestrojnega pričakovanja, kako. Moja mlada pamet sicer še ni dosti akusila tega sveta, toda iz diplomatskih odnošajev v raznih hišah po Menišiji sem lahko sodil, koliko bi je ura, kadar napravi gospodar kaj napek. Če je bilo dognano, da pri mirovni konferenci ni dobila besede, je dovolj glasno kazala svoje mnenje s tem, da meštrala po peči z burklamji da se je hiša tresla in da je, ko je prinesla večerjo na mizo, skledo tako trdo postavila na mizo, da bi se bil količjak slabši lončeni izdelek razsul v tisoč kosčkov.

"Nepočakne sitni," me je učil stari Susman, "tok potrpi za prgišče, da se beseda uleti in da bom prišel do tistega! Kaj mar hočeš, da bi začel pripovedovati od zadnjega konca naprej. Grmek," se je obrnil Susman k mojemu očetu, "saj ni, da bi bil ravno potreben, ampak tako me nekaj škemi v grlu, kaj se ve, če nimaš kakšno kapljico hruškoveca v omari. Samo eno kapljico bi kanil na jezik, pa bi rajše tekkel. Zlomek vendar, čisto pozabil sem stopiti k Bonachu po en frakeljček."

Oče so stopili k omari in res so iztaknili nekaj tam v majhni stekleničici. Najprej so sami nekoliko zili v usta, potem so dali pa še Susmanu. Čudil sem se, kako moreta devati v usta tako stvar, ki jima je vleklata usta navzkriž. Neznansko sta namreč oba skremžila obraze, ko sta začutila v ustih tisto stvar. Saj ju ni nihče silil, da bi morala. Nekako tako sem se jaz pačil, kadar je bila za večerjo zabeljena kaša. Ni mi šla, pa mi ni. Mlečna ali češnjeva, tisto že.

"Peče, kaj ne?" sem ju sočutno pomiloval, "menda tako, nimam. Radio pa imam. Pozdravite Rev. Ponikvarja, Rev. Jagra, če sta pri roki, in pa Mr. Anekaj, če so mi v Ganjčah prav povedali.

Prav lepo pa pozdravljam go. saprogo in Vas.

every gift a human lift

Community Chest

"Bilo je že pozno, ko je pri-maha Likar s kozico domov," zopet povzame Susman, ki je potlačil v usta prgišče tobaka. Kadar je prišel k nam, je moral prinesiti mehur s tobakom s seboj, ker pri nas tista sladka trava ni bila v modi. V omari ci se je pa vedno kaj dobilo, tisto pa.

"Likar otiplje do hleva in priveže v kot kozico. Potem se pa odpravi v hišo, kjer ga je sprejela ženica z veliko slovesnostjo. Vse grehe zadnjih 50 let, odkar sta bila skupaj, mu je našla in nekaj se jih je spomnila tudi od poprej, od fantovanja. Likar bi bil takrat prav brez skrbi pokleknil pri spovednici in brez caganja od-spradal vesoljno spoved. Celo nekaj vnaprej bi lahko povedal, če bi bila ravno sila. Likar je dobro vedel, da ne kaže ustavljati plobe, zato je kar potrpe-žljivo čakal, da se je prevedrilo. Prevedrilo se je pa z velikim vprašanjem: "No, capin pohajski, pa kje si se vlačil toliko časa, a?"

In Likar je začel pripovedovati na dolgo in široko, koliko časa ga je vzelo, predno je mogel izbrati ravno pravo žival. Kako mu je po poti nagajala, da je prišel le počasi naprej. Ni je hotel priganjati, da se ne bi pregrela in bi lahko prišla ob mleko. Pazil je, zelo je pazil, da se je previdno ognil odpočit-ka "Pri vragu." Saj je vinske duhove že pregnal od Gornjega jezera do doma in zakaj bi stari nekaj pripovedoval, ki ni prav nič potrebno in bi se ji niti mor-da ne zdelo prav.

"Boš videla, stara," je Likar končal svoja dokazovanja, "da take mlekarice še ni bilo v naš-šem hlevu. Joh, pa kako je živalca krotka, ti rečem! Veselje boš imela z njo in blagovala me boš, ki znam tako izbrati."

"V peči je še nekaj žganecv, ki sem ti jih skuhala za večer-jo. Saj vem, da so že vsi postani," reče ona nekoliko potolaže-na.

"Ne bom jedel," odloči on, "sem preveč truden od dolge poti. Spat bom šel." Kako bo jedel po slastnem in obil-nem prešutu, ki so mu ga na-rezali Vragova mati.

"Bom že zjutraj presodila kozo," reče ona in se spravi v zapeček, da bo še nekoliko poždela od tople peči. Ugibala je in računnala, če bi bil kak kraj, kjer bi se dedec zmotil, pa se ni mogla domisliti no-benegga pripravnega prostora.

Morda se pa res ni nikjer u-stavil, je sklenila in je bila kar zadovoljna s pokoro, ki si jo je naložila.

Bom jutri povedal, kako je bilo, ko je šla Likarica v hlev, da bi pomolila novo kozo.

Izgubljeni svet

ROMAN

Spomnil sem se Gladys in njenih besed: "Povsod nam je dana prilika za junaštva." Zdelo se mi je, da slišim njen glas. Mislil sem tudi na McArdlea. To bi bil članek za tri stolpce v našem dnevniku! Pa koliko bi to zaleglo za moje napredovanje! Nemara bi mi poverili kar poročevalsko službo pri prvi večji vojni. Pograbil sem najbližjo puško — moji žepi so itak bili napolnjeni z naboji — razmaknjen grmovje ob vhodu v našo zarebo in urno smuknil ven. Ozrl sem se in še zadnji pogledal dremajočega Summerleja, — ta je pač veliko zalegal na travi! — ki je še vedno kimal z glavo pred ugašajočim ognjem kakor smešna mehanična igračka.

Preden sem odkorakal sto yardov proč, sem se že globoko kesal svoje nepremišljenosti. Omenil sem že menda neke v tej zgodbi, da imam prežirahno domišljijo, kakor je ne bi smel imeti resnično pogumen človek, in da se ničesar tako ne bojim, kakor izkazati strahopetnost. Ta občutek me je zdaj naravnost podil naprej. Sploh nisem bil v stanu, da bi se povrnil praznih rok. Če me tudi ne bi pogrešali in torej ničesar zvedeli o moji slabosti, moji tovariši, preveč bi mi očitala lastna vest pa bi se vedno na tihem hudo sramoval. Istočasno pa mi je bilo vendar grozno pomisliti, kaj vse sem tvegaj, in takoj bi dal vse premoženje, če bi se mi posrečilo na časten način se odkrižati tega početja.

Hudo je bilo v gozdu. Drevje je bilo tako natesno in listje je bilo tako gosto, da sploh nisem vedel mesečine; samo tu pa tam so srebrno zasvetile kale med zvezdami v temnem nebu visoko prekrizane veje. Seje potem, ko so se navdale moje oči teme, sem razločil, da ni bila tema med drevjem povsod enaka — ponekod so se videla posamezna debela kakor v megli, ponekod pa so zopet sijali kakor premog črni madeži: spominjali so me na rhod v podzemeljske jame, in strah mi je stiskal srce, če sem moral mimo. Spomnil sem se obupnega kričanja razmesarjenega igundona, pošastnega vpitja, ki je tako odmevalo po gozdu. stajal gozd in slednjič ga je

nadomestilo grmovje, med katerim so se videla samo posamezna visoka drevesa. Zato sem prišel hitreje naprej in tudi lahko opazoval, ne da bi bil sam izpostavljen opazovanju. Korakal sem tik zraven pterodaktileškega močvirja, ko se je zganil v moji bližini eden teh nestvorov, — slišal sem, kako rezko, presekanost so zašumele njegove usnjene peroti — pa se je dvignil v zrak: meril je z odprtimi krili vsaj dvajset čevljev širine.

Ko mi je zaslonil luno, je tako razločno posijala mesečina skozi opazne peroti, da je izgledal v tej beli tropski luči kakor leteč okostnjak. Počepnil sem previdno med grmovjem, ker smo bili presneto dobro poučeni, da mi priključijo lahko samo krik tega čuvaja na vrat etotine njegovih zoprnih tovaršev. Počakati sem moral, da se zopet usede, in šele potem

sem se upal nadaljevati pot. Noč je bila izredno tiha, a žni tako vroča, da sem moral kmalu potem sem zaslišal neke sprejate napojglasno, mrmljajoče šumenje in neprestano votle glasove. Čim dalje sem korakal, tem glasneje je postajalo in naposled je bilo nedvomno tik polg mene. Ostal sem in ugotovil, da šumenje ne narašča in ne poje, kar je dovolilo sklepati, da izvira iz nepremične točke. Postalo je slednjič podobno vrenju v kotlu ali drdranju več velikih kipe na kraj, odkoder se je razlegalo: zagledal sem sredi male poljane jezerce — ali boljše povedano, ker ni bilo večje od vodnjaka pri vodometu v london-skem Trafalgarskem vrtu — samo mlako neke črne, smolne slične tekočine, na površini katere so se vedno razpočili in jo razsvetljenih poljan. Plazil sem po štirih skozi goščavo in Zrak je nad njo žareč od vro-

čine, in tla so bila v njeni bližini, če sem začul, kakor se je večkrat zgodilo, pokanje vej, katere je morebiti nalomila tu mo tavajoča divja zverina. Ti in tam so se za trenutek prikazale in zopet izgubile velikanse sence, orjaške neme sence, ki so morale, kakor se mi je zdelo,

(Dalje prihodnjic.)

APPETIZING MEAT EXTENDER!

THE MORE TENDER • MORE DELICIOUS MACARONI

Bolj mehki, bolj slastni MAKARONI

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK CVELBAR, lastnik.

OBLAK MOVER

Naša specielnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK

1146 E. 61. St. HE 2730

NAZNANILO IN ZAHVALA

Globoko potrti in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je neizprotna smrt vzela iz naše srede našo drago, nikdar pozabljeno mater in staro mater

Frances Fale

ki so naglo umrli in se preselili v večnost dne 14. septembra 1948 v starosti 72 let. Rojeni so bili v Novi Štiti pri Gornjem Gradu leta 1876. V oskrbi žefranovega pogrebnege zavoda so bili po opravljeni sv. maši zadušnici v cerkvi sv. Stefana položeni k večnemu počitku poleg našega rajnega očeta, dne 18. septembra 1948, na Resurrection pokopališču.

Tem potom se želimo prav pristožno zahvaliti Rev. Jerome Sellak, ki so prihiti ob smrti naše matere, molili za umrlo in za darovano sveto mašo zadušnico ter za opravljene cerkvene pogrebne obrede. Iskrena hvala Rev. Claudiju Okoren, ki so spremlili pokopno na pokopališču. Našo pristožno želimo izreči vsem številnim prijateljem, ki so darovali za sveto mašo za našo rajno mater in tudi vsem, ki so pokopni v blag spomin okrasili krsto s tako krasnimi veneli. Ta Vaša požrtvovalna ljubezen do naše matere nam je bila velika tolažba v tej težki preizkušnji. Bog naj bo vsem obilen plačnik.

Zahvaljujemo se tudi članicam društva sv. Neža št. 826 W. C. O. F. Krščanskih Mater, in članom ter članicam družbe sv. Mohorja, za sv. maše, molitve ob krsti pokojne, za venec, nosilcem krste in vsem, ki so svojo pokopno sestro spremlili k zadnjemu počitku.

Prisrčna hvala vsem, ki so kropili pokopno mater, se udeležili pogreba, in vsem, ki so dali brezplačno avtomobile na razpolago ob pogrebu. Hvala pravem za peče pri pogrebu sv. maši, kakor tudi sosedom, ki so nam bili v pomoč in tolažbo v teh žalostnih dneh.

Prisrčna zahvala gre tudi žefranovemu pogrebem zavodu za vso pomoč in uslugo ter vzorno urejen pogreb.

Še enkrat, vsem in vsakemu posebej: naša najglobljejša zahvala za prav vse, kar nam je bilo dobrega storjenega v teh težkopreizkušnih dneh našega življenja.

Predrago mati, končalo se je Vaše zemsko trpljenje, tako hitro ste nas zapustili in šli, kjer je večni mir. Sedaj počivajte poleg našega očeta, v smrti sta zopet združena. Bog naj Vama bude dobrotljiv Sodnik, počivajte v miru Gospodovem, mi otroci pa se bomo hvalno spominjali Vašju v molitvah dokler se zopet snidemo onkraj groba.

Zalutjoci ostali:

FRANCES ŽIBERT, MARY POPPESH, hčeri;
JOHN in FRANK FALE, sinova;
FRANK ŽIBERT, FRANK POPPESH, zeta;
MARY in ELENORE FALE, sinahli;
13 vnukov in vnukinj in še več drugih sorodnikov.

v Chicagu, dne 13. oktobra 1948.

1869

1948

Naznanilo in Zahvala

Žalostnega in potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je umrla naša dobra mati

Catherine Volčanšek

ki je previdena z svetimi zakramenti zaspala v Gospodu dne 4. septembra 1948. Pokopna je bila rojena dne 24. novembra 1868 v Kraški vasi, župnija Čatež, Jugoslavija. Pogreb se je vršil dne 7. septembra iz Jos. Zele in Sinovi pogrebnege zavoda v cerkev sv. Vida in po sv. maši zadušnici, katero je daroval č. g. Rev. Francis M. Baraga, smo jo položili k zemeljskemu počitku na pokopališču Kalvarijo.

V prvi vrsti se želimo zahvaliti Rev. Franc Gabroviku, ki je pokopno večkrat v njeni bolezni previdel z sv. zakramenti. Bodi mu dobri Bog obilen plačnik.

Dalje se iskreno zahvalimo č. g. Rev. Francis M. Baragi za opravljeno sveto mašo, kakor tudi za spremstvo iz Jos. Zeletovega pogrebnege zavoda v cerkev sv. Vida in potem vse do njegovega groba na Kalvariji.

Iskrena zahvala tem, ki so poklonili toliko lepih vencev ob mrtvaškem odru pokojnice. Poklonili so jih sledeči: Mr. in Mrs. J. Kozlevchar, Mr. in Mrs. Carl Bonem, Mr. in Mrs. Andrew Bajt, Mr. in Mrs. Pete Steffens, Mr. in Mrs. Florian Zawasky, Mr. in Mrs. Jos. Kaucnik, Mr. in Mrs. Robert Mlač, Mrs. Grdanc in Marge, Helen Volčanšek, Mr. in Mrs. A. Cizel, Mr. in Mrs. E. Jerman, Mr. in Mrs. J. Grdanc.

Dalje se enako zahvalimo vsem, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo opravile za dušo pokojne. Darovali so sledeči: Vicki Kmět, Ann Novosel, Anton Sivec, White Motor Co., Morgan Lithograph Co., Mrs. Frances Jerman, Mrs. Mary Straus, Bencin Family, Thelma Mlachak, Mr. in Mrs. Joseph Kamber, Mr. in Mrs. Frank Modic, E. 55 St., Mr. in Mrs. Geo. Wolf, Mrs. Legan in John, Charles Karlinger, Mrs. Frances Tramte, Mr. in Mrs. E. Jer-

man, Mrs. Frances Oražem, Mr. in Mrs. Jos. Ambrožič, Mr. in Mrs. Cavalluchi, Mr. in Mrs. Jos. Jezerinac, Amelia Kobal, Mr. in Mrs. Anton Koren, Sophia in Albin Posch, Mrs. Frances Schenk and Daughter, Mr. in Mrs. James Whimple, Mr. in Mrs. Frank Zupancič, E. 55 St., Mr. in Mrs. John Smolich, Mr. in Mrs. Mike Bambic, Mrs. Anna Grdanc in Marge, Mr. in Mrs. Frank Pikš, Mr. in Mrs. Carl Corai, Mrs. Agnes Falešič, Mr. Frank Zupancič, Carry Ave., Mr. in Mrs. John Mivec, Mr. in Mrs. Andrew Bajt, Mr. in Mrs. John Černe, Mr. in Mrs. Tony Sivec, Mr. in Mrs. John Leban.

Naša iskrena zahvala tem, ki so dali na dan pogreba svoje avtomobile povsem brezplačno; imena teh so: John Grdanc, Ed. Jerman, Jos. Kaucnik, Ray Lesinski.

Dalje iskrena zahvala vsem, ki so pokopnico kropili ter molili za mir in pokoj njene duše ter prav tako onim, ki so se udeležili pogreba ter pokopnico spremlili na njeni zadnji poti do njenega groba.

Iskrena zahvala pogrebem zavodu Jos. Zele in Sinovi za tako vzorno vodstvo pogreba ter vso postrežbo, ki so nam jo dali.

Končno zahvala vsem onim, ki so nam kaj pomagali na ta ali oni način ob smrti naše drage matere.

Vi, draga mati, počivajte v miru in lahka naj Vam bo ameriška gruda, duši Vaši pa večni mir. Bog Vam daj sveta nebesa za vso Vašo skrb in pa trpljenje in nam vsem enkrat srčno svidenje nad zvezdami.

Sladko spite, draga mati, brez trpljenja, brez ovir, večni Bog daj duši Vaši večno srečo, večni mir.

Vaši žalutjoci otroci:

RUDOLF, JOHN, FRED in FRANK, sinovi

MARY, poročena BUBANOVIČ, hči

Cleveland, Ohio, 13. oktobra 1948.

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

